

Konflikten Israel/Palestina

Oktober 2023

Nedan publicerar vi några artiklar som kommenterar händelserna i Israel och på Gaza efter Hamas' angrepp den 7 oktober. Artiklarna belyser olika aspekter av frågan, och kommer givetvis att följas upp av fler artiklar och artikelsamlingar senare.

Innehållsförteckning

Solidaritet med det palestinska folket – avbryt ockupationen!.....	1
Benjamin Barthe: Det omöjliga i att försöka tänka bort palestinierna.....	2
Västs delaktighet i den israeliska apartheidregimens brutala våld ökar palestiniernas motstånd & den internationella solidariteten.....	4
Carolina S Pedrazzi: På Västbanken leder Israels apartheidstyre till dagligt våld.....	5
Al-Khalil (Hebron), Palestina, juli 2023.....	5
Uppdelning av mark och undantagstillstånd.....	7
Vräkning och avhumanisering.....	7

Solidaritet med det palestinska folket – avbryt ockupationen!

Uttalande från Fjärde internationalens exekutiva byrå

(Ur [Fourth International](#), 10 oktober 2023. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Den grundläggande orsaken till våldet är den israeliska statens ockupation av Palestina. Palestinierna har burit den värsta bördan av de senaste 75 årens död och förödelse. Situationen på Gazaremsan är särskilt omänsklig. Här har befolkningen utsatts för ständiga förödmjukelser, kollektiv bestraffning och våld från den israeliska staten. Vädjanden om ”nedtrappning” är meningslösa, ensidiga fördömanden av Hamas' våld är hyckleri så länge man inte tar itu med denna grundläggande orsak.

Under olika koalitionsregeringar har den israeliska staten anammat en strategi att förvandla Gazaremsan till ett utomhusfängelse, och utsätta dess befolkning för regelbundna våldsamma offensiver. Hamas' offensiv har visat att denna omänskliga strategi är ohållbar. Men istället för att söka efter sätt att få slut på våldet och lidandet fördubblar den koloniala israeliska staten, med stöd från regeringar i hela väst, bara denna strategi, och gör det därmed oundvikligt med mer blodspillan och lidande.

Vi hör redan röster som kräver ett intensifierat förtryck av det palestinska folket, där medlemmar i den israeliska regeringen använder folkmordsretorik om att bekämpa ”omänskliga odjur” och ytterst cyniska uppmaningar till palestinierna att lämna Gazaremsan om de vill rädda sig själva från de israeliska operationerna. Det innebär en ytterligare försämring av en situation som orsakar många palestinska och även israeliska civila dödsoffer, dödsoffer som vi beklagar.

Vi fördömer hyckleriet från de som agerar som om våldet kom från ingenstans, och bortser från 75 års kolonialt förtryck av det palestinska folket från den israeliska statens sida. Inget kan rättfärdiga angrepp mot civila, och denna måttstock ska gälla allmänt vid fördömanden av alla sådana krigsbrott. Vi vägrar att ansluta oss till den kör som fördömer våldet när det begås av palestinier, men ignorerar det, eller som västregeringarna aktivt stöder det, när det utförs av den israeliska staten i form av fortsatta krigsbrott och brott mot mänskligheten. Det så kallade internationella samfundet är djupt medskyldigt till att göra våldet oundvikligt, och erbjuder inga lösningar som tar itu med orsaken: den fortsatta ockupationen av det palestinska folket. Förtrycket genomförs av en stat som militärt är ytterst överlägsen och har stöd från de mäktigaste länderna i världen, och det kommer att göra framtida våldsamma explosioner oundvikliga. Alla de som i decennier har stött denna ockupation är ansvariga.

Vi delar inte Hamas' strategi och taktik, eftersom denna väg inte kan få slut på ockupationen, vilket är det enda sättet att få slut på våldet. Det går bara att få slut på ockupationen med hjälp av de palestinska massornas gemensamma motstånd, tillsammans med antikrigsaktivister i den israeliska staten, och med stöd från deras internationella allierade. Som Fjärde internationalen är vi stolta över att finnas bland dessa allierade.

Vi är med det palestinska folket i dess fortsatta motstånd mot den israeliska kolonialismen och deras kamp för självbestämmande. Det är därför vi uppmanar till ett intensifierat stöd för BDS' kampanj, för uttalanden och demonstrationer i solidaritet med det palestinska folket.

Vårt mål är att få slut på den israeliska kolonialismen och skapa en stat med lika rättigheter för alla dess invånare. På en omedelbar nivå kräver vi att den israeliska statens aktioner mot den palestinska befolkningen i Gaza, Västbanken och östra Jerusalem upphör, och att alla relationer till den koloniala israeliska apartheidregimen avbryts.

Benjamin Barthe: Det omöjliga i att försöka tänka bort palestinierna

Le Monde, 12 oktober 2023

En molande refräng hade börjat stiga diplomatiska kretsar i Väst åt huvudet. Den talade halvkvädet om att "ett nytt Mellanöstern" var på väg. Det talades om en ny konstruktion av scenen regionalt och att palestinierna för gott blivit förpassade till kulisserna.

Deras sak, hette det, hade förlorat sin centrala ställning. Hade inte egyptier, syrier, tunisier och libyer berövat dem huvudrollen på 2010-talet under revolutioner och kontrarevolutioner? Skulle inte nästa decennium präglas av Abraham-överenskommelsen, det spektakulära brottet med arabvärldens konsensus om Palestina?

När Förenade Arabemiraten och Bahrein, snart följda av Marocko, sommaren 2020 tog steget att erkänna Israel hade de då inte för gott begravt den "Abdallah-plan" som tillkommit arton år tidigare på initiativ av den saudiske arvfursten och som ställde som villkor för diplomatiska relationer med Israel att denna lämnade de områden man ockuperat 1967 (Västjordanien, Gazaremsan, Golanhöjderna). Det gamla PLO, den palestinska befrielseorganisationen, såg sig nu berövad sin vetorätt över allt israelo-arabiskt närmande, en av dess få trumfkort vid förhandlingsbordet.

En ny era, post-Palestina, tycktes stå för dörren i Mellanöstern. Ett födelsedatum för den fanns till och med: den 27 mars 2022. Den dagen hade Israels utrikesminister Yair Lapid i Sade Boken, 50 kilometer söder om Beersheva, samlat USA:s utrikesminister Anthony Blinken och utrikesministrarna i fyra arabländer (Egypten, Förenade Arabemiraten, Bahrein och Marocko) för samtal om Iran, spöket regionalt, kriget i Ukraina och även lite i förbigående om palestinierna.

Med Negev's storslagna kanjons i bakgrunden och den ytterst symboliska närheten till David Ben Gurions grav, grundare av staten Israel, hade toppmötet karaktären av en vändpunkt i relationerna mellan två världar. De hemliga saudier-amerikanska diskussionerna de senaste månaderna, i syfte att normalisera relationerna mellan kungariket med de två heliga moskéerna och Israel, bidrog till att ytterligare stärka detta intryck. Palestina var passé, hette det. Dess invånare tycktes dömda att hållas utanför, att stå offside.

Det var detta luftslott som sprängdes i bitar lördagen den 7 oktober när Hamas kommandon genomförde sina räder i södra Israel. Kulspruteeld, bombningar, kidnappningar. Det ”nya Mellanöstern” liknade åter enormt – och sorgligt – det gamla. Attackens omfattning har tagit alla observatörer på sängen liksom den grymhet Hamas yrkesmördare gav prov på. Men att en attack skulle komma var inte det minsta överraskande.

Sedan 2007, det datum då de två miljonerna Gazabor för gott blev instängda bakom dubbla lås, har diplomater med kunskap om terrängen, forskare, analytiker och journalister ett oräkneligt antal gånger varnat för att detta status quo var ohållbart. Alla socio-ekonomiska indikatorer lyste rött och vittnade om att en explosion var omedelbart förestående.

Men i grund och botten hade de stora västliga huvudstäderna anpassat sig efter status quo. Man blundade för den strypsnara Gaza förvandlats till, framför allt på grund av att palestinierna var de enda som behövde betala priset för det. Hade telegrammen från diplomater på plats i Jerusalem kommit bort? ”Där finns bara besvärligheter att hämta”, kunde det höras i korridorerna på det franska utrikesministeriet, när någon uttryckte förvåning över de milda franska reaktionerna i frågan och att man var inkapabel att skilja ut sig från USA:s hållning. En brist på djärvhet särskilt frapperande då de år inte är långt borta då Frankrike kunde utmärka sig genom djärva initiativ.

Den skadliga illusionen om övermakt

Efter vart och ett av de fyra krig som förött Gazaremsan (2008-2009, 2012, 2014 och 2021) har Israel lättat något på locket till tryckkokaren. Några har fått arbetstillstånd i Israel, några exporttillstånd har beviljats de få kvarvarande företagarna i området. Men varje gång har locket klämts på igen. Och det infernaliska maskineriet har varit igång igen. Och denna sorgliga dag den 7 oktober exploderade tryckkokaren. Ur denna makabra historia finns en politisk lärdom att dra: om att hårdhänt agerande har sina begränsningar, om det skadliga i illusionen om att övermakt hjälper. ”Den farliga dogm, som låg bakom bevarandet av status quo, består i att det är styrkan som är avgörande. Men i går kunde vi se, och kommer att fortsätta att kunna se, att det är aldrig enbart övermakt som är avgörande för internationella relationer”, sade Bertrand Badie, professor i internationella relationer, i fransk radio söndagen den 8 oktober.

Likt en osäkrad handgranat återtar den palestinska frågan huvudrollen. De som trott att den var på väg att blekna bär ett tungt ansvar för blodbadet den 7-8 oktober och de blodbad som är att vänta. Allteftersom Israel sätter in sin bestraffningsarsenal kommer vreden att komma till uttryck på gator-

na i Maghreb-området och Mellanöstern och med än större visshet på de globaliserade torg de sociala medierna utgör. Det kommer att bli beviset 2.0 för att palestiniernas sak fortsätter att vara grundläggande för arabisk identitet.

Djävulen i Gaza går förmodligen att stänga in i sin flaska igen, till priset av en del skakningar. Men den palestinska frågan kommer aldrig att upphöra att återkomma. Den palestinske intellektuelle Elias Sanbar brukar gilla att berätta att hans far strax före sin bortgång 1967 sade till honom: ”Var inte orolig, var aldrig orolig, vi är ett fiskben i halsen på världen, ingen kommer någonsin att klara av att svälja oss.”

Översättning Björn Erik Rosin

Västs delaktighet i den israeliska apartheidregimens brutala våld ökar palestiniernas motstånd & den internationella solidariteten

Uttalande från BDS-rörelsens nationella kommitté, 7 oktober¹

(Ur [International Viewpoint](#), 8 oktober 2023. Tidigare publicerad av [BDS](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

BDS-rörelsen fördömer starkt regeringarna i det koloniala väst för att de återigen hycklande står vid apartheid-Israels sida och vederbörligen anammar dess vilseledande tidsramar för det nuvarande ”våldet”, som om alltihopa började i morse med den kraftfulla väpnade reaktionen från de förtryckta palestinierna i Gaza. Denna snedvridna tidsram är avsedd att dölja förtryckarens inledande och upptrappande decennielånga koloniala våld.

Israels extrema högerregering, den mest rasistiska, fundamentalistiska och fanatiska någonsin, har skoningslöst trappat upp sin etniska rensning, belägring, mord, fängslanden och dagliga förödmjukelser av miljontals infödda palestinier på den ockuperade Gazaremsan och Västbanken, inklusive östra Jerusalem. Den trodde att dess ohöljda brutalitet skulle tvinga palestinierna att helt enkelt ge upp och acceptera förtrycket som sitt öde.

Rusig av makt och straffrihet som ett resultat av USA:s och Europas ovillkorliga delaktighet, finansiering och beväpning, liksom den skamliga normaliseringen och de militära allianserna med arabiska diktaturer (med Palestinska myndighetens delaktighet), upplevde Netanyahus regim att det var dags att en gång för alla begrava ”Palestinafrågan”.

Kören i väst bortser från detta avgörande sammanhang, och fördömer återigen de palestinska ”våldssamma angreppen” mot Israel.

Oavsett hur folk i hela världen betraktar väpnat motstånd och hur internationell lagstiftning reglerar det, så kan de inte annat än hålla med den brasilianske pedagogen Paulo Freire, som säger:

I och med upprättandet av förtryckande förhållanden har våldet redan börjat. Våldet har aldrig någonsin inletts av de förtryckta.... Våld inleds av de som förtrycker, som suger ut, som inte lyckas känna igen andra som personer – inte av de som är förtryckta, utsugna och okända.

¹ BDS står för ”Bojkott, desinvestering och sanktioner” – öa.

Eftersom förtrycket är den grundläggande orsaken till våld, måste vi för att göra slut på allt våld – förtryckarens inledande och pågående våld och de förtrycktas reaktiva motstånd – agera för att få slut på förtrycket. Som det visade sig under kampen i Sydafrika som avskaffade apartheid där, så är den mest etiska och strategiska sortens internationella solidaritet för att göra slut på allt förtryck och allt våld att avslöja och sätta stopp för företagens och institutionernas delaktighet i Israels 75 år gamla regim av bosättarkolonialism och apartheid, speciellt med hjälp av BDS-taktik,. Bara på detta sätt kan vi uppnå frihet, jämlikhet och värdighet.

Carolina S Pedrazzi: På Västbanken leder Israels apartheidstyre till dagligt våld

[Ur [Jacobin magazine](#), 7 oktober 2023. Carolina S. Pedrazzi är en frilansjournalist och fotograf som skriver om Mellanöstern. Hon har studerat politisk vetenskap i Paris och bor nu i Beirut. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

På Västbanken försöker våldsamma bosättare driva bort den palestinska befolkningen, under de israeliska truppernas vakande öga. Det är ett apartheidssystem, och det kan inte bli tal om fred i Palestina innan det avskaffas.

En varm sommareftermiddag står Zuleikha på sin trappavsats och lyssnar på *adhan* som läses upp i den närbelägna Ibrahimimoskén. Zuleikha har bott i Al-Khalil (Hebron) i hela sitt liv och känner till varenda vrå i staden. Hennes hus ligger i Hebrons historiska centrum och är en del av en rad byggnader som går tillbaka till Mamlukerna.² När jag halv sju på morgonen promenerar längs gränderna som leder till hennes hem känns det som att vandra i en spökstad, där ens närvaro står i störande kontrast till de tysta och tomma gatorna. Det är överraskande med tanke på att alla palestinier från Al-Khalil som är över 30 år beskriver hur detta bostadsområde en gång var centralt i stadens ekonomiska liv. Som Zuleikha berättar är en vanlig promenad farlig här på grund av den stora risken att trakasseras och angripas av den israeliska militären (IDF) – eller som palestinska grupper kallar dem, de israeliska ockupationstrupperna – soldater som patrullerar området dygnet runt, alla dagar.

I själva verket räcker det att tillbringa några minuter i gamla stan i Hebron för att bli medveten om den orättvisa som styr den. Det är till exempel lätt att stöta på militärbaser och den israeliska arméns kontrollpunkter som är utspridda i hela grannskapet, och som finns här för att bromsa och minska rörelsefriheten för palestinier vars familjer har bott här i århundraden.

Al-Khalil (Hebron), Palestina, juli 2023

Al-Khalil är en fallstudie för att förstå det apartheidssystem som finns i Palestina, och som nyligen identifierades som sådant av Mossads tidigare chef Tamir Pardo i en intervju med Associated Press. De israeliska bosättningarna blir allt fler och tar markområden från lokalbefolkningarna.

De flesta bosättningarna ligger lite åtskilda från de största palestinska städerna eller byarna. Men Al-Khalil är speciellt: bosättningarna ligger både runt och mitt i staden. Som ett resultat av det går det att se hur Västbankens etniskt uppdelade system för fördelning av mark upprepas i liten skala i

² Mamluker – slavsoldater som användes av de muslimska kaliferna och andra islamiska härskare i Orienten – Wikipedia.

stadens begränsade utrymme, där den olika behandlingen av palestinska och israeliska medborgare blir ännu mer synlig och störande.

Efter flera års bosättningsvåld i Al-Khalil mot den infödda palestinska befolkningen, delades staden 1997, som en del av Osloavtalet, i två zoner. De är H1, som utgör 80% av territoriet och sköts av den Palestinska myndigheten, och där det bara bor palestinier; och H2, som utgör 20% av området (och till största delen består av det historiska centrum) och helt och hållet sköts av den israeliska militären, och där israeliska bosättare bor i hus som har konfiskerats från generationer av palestinier. Även om de israeliska trupperna har placerats här för att medla och förhindra angrepp från bosättare, så är deras närvaro i själva verket ett skydd som garanterar straffrihet och skydd för bosättarna när de trakasserar lokalbefolkningen.

Med 22 kontrollpunkter enbart i Al-Khalils kommun, känns den militära närvaron av överallt, och den styr och hindrar till och med vardagslivets mest triviala sidor: exempelvis tar en förflyttning som utan kontrollpunkter skulle ta 5 minuter till fots dussintals minuter med bil, på grund av kravet att ta sig runt alla koloniserade områden. Dessutom har 1.800 palestinska företag i centrala Al-Khalil tvingats stänga sedan 1997, och mer än 1.000 palestinska hem i H2 är fortfarande obebodda på grund av att de antingen har ockuperats eller gjorts otillgängliga.

Zuleikha bor i ett av de få hus i det historiska centrum nära H2 som inte har tagits över. Men även om hon verkligen har ett hus, så har hon ingen ytterdörr. Istället är det som jag tidigare kallade hennes trappavsats i själva verket hennes grannes gårdsrum, som har byggts om till den enda ingången till hennes lägenhet. En dag under den andra intifadan upptäckte Zuleikha att hennes ytterdörr hade bomrats för permanent, och hela gatan där hon bodde hade plötsligt gjorts otillgänglig – för henne och alla hennes palestinska grannar. Shuhadagatan (Martyrgatan) var det första av många områden i centrala Al-Khalil som invaderades och ockuperades av den israeliska armén.

Zuleikha jobbade som lärarinna i engelska tills hon pensionerades, och sedan öppnade hon ett stödcentrum för kvinnor och barn. Här lär hon ut kärlek och respekt för sitt land – vilket hon förkroppsligar varenda dag genom att inte överge sin egendom. Oavsett hur obekvämt och otillgängligt den militära ockupationen har gjort hennes livssituation, så insisterar Zuleikha på att hon inte kommer att lämna sitt hem. Eftersom hon vägrar att lämna sitt land, sina rötter och sin rätt att existera, fortsätter Zuleikha att bo i sin lägenhet dit det inte kommer något ljus: nästan alla hennes fönster, utom det som nu är hennes ytterdörr, är vända mot Shuhadagatan och har täckts över med brädor. När jag frågade varför hon stannar när hon lätt kunde ha flyttat till en mindre förödmjukande situation, svarar hon att den enda osvikliga formen för motstånd för hennes folk – ett folk som sedan länge har utsatts för etnisk rensning – är att envist visa sin närvaro. Palestinier gör motstånd genom att helt enkelt existera.

När Zuleikha pratar finns det inte ett spår av hat eller bitterhet, varken i ögonen eller rösten. För henne räcker det att veta att hon är på rätt sida av historien för att kompenseras för allt ont som den israeliska staten har tillfogat henne under hela hennes liv – från mordet på hennes far när hon var 5 år gammal till de dagliga försöken att få henne att känna sig mindre viktig än ett djur. När jag frågar varför hon har satt en sorts fisknät över sin lilla balkong svarar hon att det är för att skydda henne och hennes mor från bananskal och stenar som bosättare kastar mot henne när de går förbi hennes hus.

Uppdelning av mark och undantagstillstånd

För att helt och fullt inse hur ockupationen av Västbanken påverkar varenda sida av palestiniernas liv måste vi känna till det undantagstillstånd som existerar efter införandet av Israels militärorder nr 101 och 1651, och som bara har lagstiftande befogenheter över palestinier. Följaktligen är israeliska bosättare, som är underställd civil lagstiftning, alltid oskyldiga till de bevisats vara skyldiga, medan palestinier alltid är skyldiga tills de har bevisats vara oskyldiga.

Ett av de vanligaste exemplen på denna administrativa och lagstiftande obalans är den stora mängd palestinska fångar som spärras in genom ”administrativ internering”. Sådan internering genomförs utan rättegång, utan att informera fången eller dennes familj om det påstådda brottet, och utan förutbestämd tidsgräns på fångenskapen. Det finns också många minderåriga bland dessa fångar.

Denna etniskt och rasmässigt olika behandling känns av mer i vissa delar av Västbanken än i andra. Det palestinska territoriet är uppdelat i tre zoner, och de skiljer sig åt genom vilken sorts ockupation deras invånare utsätts för.

1995 föreskrev Oslo II-avtalet att Västbanken skulle delas upp i tre områden, A, B och C. Det påverkar den israeliska arméns förmåga att ingripa och lägga sig i Västbankens civila och militära angelägenheter. A-områden (de 8 största palestinska städerna på Västbanken, totalt 18% av territoriet) står – i teorin – under Palestinska myndighetens administrativa och militära rättskipning. I verkligheten måste varenda beslut som den sistnämnda tar förmedlas och godkännas av israelerna. Men ett byggförbud hindrar israelerna från att utveckla bosättningar här, och vid ingången till A-områden informerar vägs skyltar israeliska medborgare om att om de beslutar sig för att gå in så gör de det på egen risk. Men bosättare har inget verkligt behov eller motiv att gå in i A-områden, eftersom de redan ockuperar större delen av B- och C-områdena. B-områden (22% av Västbanken) fungerar som buffertzoner mellan A och C, och den civila administrationen där (offentlig sjukvård, skolor, etc.) är underställda den Palestinska myndigheten. Men alla säkerhetskontroller är i de israeliska truppers händer. Inte överraskande är det här de flesta palestinska flyktingläger finns, och de utsätts för veckovisa, ibland dagliga, räder och anfall av israeliska trupper.

Slutligen är det C-områdena, som utgör 60% av territoriet. De definieras i Oslo II-avtalet som områden där Israel gradvis skulle återlämna administrationen till den Palestinska myndigheten, men de kontrolleras helt och hållet av den israeliska armén. Det är här bosättningarna ligger och har utvidgats. När de växer stjäl de ännu mer mark från palestinska byar, vars invånare, som är helt i händerna på militärlagarna, vräks från sina hem, sin mark och sina skolor och tvångsflyttas utan att få något stöd från varken Palestinska myndigheten eller, förstås, från staten Israel. Palestinier som bor i område C (administrativt likt Al-Khalils H2) är mest sårbara för angrepp från IDF och bosättare, mot vilka de inte har några medel för motstånd. Det är i dessa områden som försöken till etnisk rensning mot palestinier sker allra mest öppet.

Vräkning och avhumanisering

I en av Västbankens sydligaste regioner finns en liten by som heter Zenouta. Den är till största delen område C och marken är ökenliknande och bergig. Den har i många sekel varit en perfekt plats för palestinska herdar att låta fåren och getterna beta. Zenouta ligger bara några kilometer från betongmuren som delar Västbanken från resten av det ockuperade Palestina. På vägarna som leder till byn

är det lätt att se den enorma barriär som ständigt påminner palestinierna om det apartheidssystem som de lever under. Men muren är inte den mest slående byggnaden inom synhåll: de fyra israeliska bosättningar (och deras respektive militärbaser) som omger Zenouta sticker ut ännu mer. När de växer så sopar de gradvis bort de geografiska och historiska spåren av byn.

Asef är 75 år gammal och den sista återstående herden från sin by. Hans familj har bott här i många generationer och har alltid varit beroende av marken för sitt uppehälle och för handel. Idag har denna livsstil blivit omöjlig. Asef säger att han är trött och inte längre vet vad han ska göra eller hur han ska reagera, men han kommer inte att ge upp sin mark. I mer än 20 år har han kämpat fredligt mot utvidgningen av ockupationen av det som brukade vara "hans" kullar, där hans hjordar kunde beta fritt. Asef har aldrig tagit till vapen, trots att de angränsande bosättarna och soldaterna upprepade gånger har utsatt honom för våld.

Han berättar om ett angrepp som han utsattes för några dagar innan jag träffade honom. På kullen mitt emot där hans getter finns har en bosättare i flera år bott i en olagligt uppbyggd gård. Herden var längst ner i dalen när bosättaren plötsligt ofredade honom med ett gevär och jakthundar, som dödade tre av hans getter. När jag frågar honom hur de israeliska soldaterna reagerade under dessa händelser ler han mjukt åt min naiva fråga. Han pekar österut mot ett annat berg nära hans hem, som ockupationen har slukat. En enorm metallpaviljong står i skarp kontrast till resten av utsikten. Han förklarar att det är den israeliska Högsta domstolen för Hebronregionen, där palestinier ställs inför krigsrätt och där vittnesmål från israeler som anklagar dem är värda mycket mer än orden från hundra palestinier. I denna "domstol" finns det en IDF-patrull som antas skydda och upprätthålla freden i dalen nedanför. Men när bosättare trakasserar Asef och hans söner övervakar soldaterna det utan att ingripa. I typfallet ingriper de i själva verket först när herdarna börjar ge utlopp åt sin ilska i ord, för att skydda de (beväpnade) bosättarna från palestiniernas ord.

Asef och hans familj bor inte längre i Zenouta utan i den närbelägna staden Ad-Dariya. Det går inte längre att bo i deras by, där israeliska bulldozers upprepade gånger har rivit ner den enda skola som fanns där och där det inte finns elektricitet eftersom ledningarna har kapats till förmån för bosättningarna. Asef har byggt en liten hydda intill gethagarna, där det alltid måste finnas åtminstone en familjemedlem. Eftersom territoriet är område C så kontrolleras det av israeliska trupper. Om en bosättare skulle hitta Asefs kulle utan att någon vaktade den, skulle han följaktligen kunna ta över den och stjäla marken ostraffat.

Uttalanden nyligen på ett israeliskt pratprogram av den nuvarande ministern för nationell säkerhet i Benjamin Netanyahus regering, Itamar Ben-Gvir, spred ljus över den segregerade sionistiska ideologin. Ministern som bor i kolonin Kiryat Arba som omger Al-Khalil, medgav: "Min, min hustru och mina barns rätt att röra oss i Judéen och Samarien [det bibliska namnet på Västbanken] är viktigare än arabernas rätt att röra sig."

"Ett territorium där två folk döms under två olika juridiska system är en apartheidstat", medgav den tidigare Mossadchefen Tamir Pardo inför Associated Press. Det verkar icke desto mindre som om den israeliska regeringen kommer att godkänna en av de viktigaste diplomatiska överenskommelserna sedan slutet av kalla kriget med Saudiarabien, en överenskommelse som skulle leda till normalisering och att Mohammed bin Salmans kungadöme erkänner Israel.

Palestinska myndighetens president, Mahmoud Abbas, mer känd som Abu Mazen, upprepade nyligen inför FN:s generalförsamling att Mellanöstern inte kommer att få fullständig fred utan att palestinierna får fullständiga rättigheter. Men många av hans medborgare ogillar honom för hans samarbete med ockupationsmakten.

Lästips:

[Våldet i Palestina och Israel är det tragiska resultatet av ett brutalt förtryck](#), av Seraj Assi.